

KAAKKURI

Kaakkois-Suomen
taidemuseoiden
tiedotuslehti 2015

- Sivun 5 Korun lumo
- Sivun 13 Puolivillin puutarhan lumo
- Sivun 18 Fragmentaarista kollaasia

Punaisen pallon mantra

Työpöydälläni on kaksi punaista palloa. Toinen on tennispallon kokoinen ja sitä voi puristella. Sen kylkeen on painatettu: **Museo vähentää stressiä.** Kurmotan palloa tiukan paikan tullen. Onpahan joku johtajan pakeille pyrkijä päässyt kanssani myös sillä pallotelemaan.

Toisessa vaahtomuovipallossa on nenän mentävä viilto. Toisinaan se eksyy jonkun nenään, kun kokoukseen kaivataan uutta virtaa. Eihän pelin nenä päässä voi tehdä kuin hyvää tuottavia päätöksiä.

Meillä Lappeenrannan museoissa avattiin tänä syksynä *Museo tekee hyvää* -kampanja. Se tarkoittaa paitsi uusia hyvinvointiin liittyviä tuotteita, myös hyväntekeväisyystempauksia ja eritoten työhyvinvoinnin edistämistä.

Kulttuurin hyvää tekävästä ja terveyttä edistävästä vaikutuksesta on puhuttu jo pitkä tovi. Keskustelussa on painottunut kulttuurin käyttäjän eli kulttuuripalvelujen asiakkaan kokemus. Joskus mietittytään, kuinka on meidän laitamme? Meidän, jotka työskentelemme taiteen ja kulttuurin tervehdyttävässä vaikutuspiirissä, mutta kulissipuolella.

Meidän pitäisi kaiken järjen mukaan olla tämän valtakunnan terveimpiä, onnellisimpia ja pitkäikäisimpiä. Vaihteleva ja mielenkiintoinen työ tuo innostusta ja nostetta, mutta stressiäkin pukkaa. Vastuu laajojen kokoelmien hoidosta ja säilytyksestä sekä taiteilu vähenevän rahoituksen, kasvavien tulotavoitteiden, jatkuvan uudistustarpeen ja alan eettisen koodiston noudattamisen välimaastossa uuvuttaa. Loputon innostuminen ja työn intohimoinen rakastaminenkin voi väsyttää.

Suomen museoliiton reilu vuosi sitten teettämä Museoväki 2013 -tutkimus kertoo suomalaisen museon olevan edellisiä tutkimuskertoja (2008, 2003) parempi työpaikka. Työilmapiiri on parantunut, uupumusta ilmenee vähemmän ja työn mielenkiintoisuuden kokemus on lisääntynyt. Tutkimukset laatiineen liiton varapuheenjohtaja Kalle Kallion mukaan yksi tulevaisuuden haasteista monissa museoissa on purkaa niiden sisälle eri ammattiryhmien väliin kasvaneita henkisiä muureja ja saada koko henkilökunta puhaltamaan yhteen hiileen. Jos tässä onnistutaan, silloin museoista tulee vieläkin parempia työpaikkoja.

Harvardin yliopistossa tehdyn tutkimuksen (Killingsworth & Gilbert 2010) mukaan ihmiset viettävät liki 47 % valvellaoloajastaan miettien jotain muuta kuin käsillä olevaa hetkeä, mutta onnellisimmillaan ihmiset ovat kun keskittyminen on nykyhetkessä. Jokainen meistä tietää miltä tuntuu, kun ajatukset harhailevat, aikataulu paukkuu ja eteen tulee kiireinen työmääräys. Stressi ei johdu niinkään hankalasta tilanteesta, vaan siitä miten me reagoimme siihen.

Hyvinvointi työssä ei synny itsestään. Eikä mitään ainakaan tapahdu, jos ei kokeile.

Meidän työyhteisössämme lähdetään kokeilemaan uutta itse kehittämämme toimintamallia, Pelkistämöä, jossa opetellaan rentoutuksen, mielenhallinnan ja vuorovaikutuksen menetelmiä. Osallistujat oppivat käyttämään erilaisia apuvälineitä työpaikan ihmissuhteissa sekä kiireen, stressin ja ajan hallinnassa. Arjen kaoksen kokemusta voidaan pelkistää ja

opetella ajatusten suuntaamista tähän hetkeen. Hyvinvointi paranee ja sen myötä myös tehokkuus lisääntyy.

Raportoimme mielellämme matkan varrella mitä hankkeelle kuuluu, mikä meni mönkään ja mikä onnistui. Sen vaikutuksia on tarkoitus myös mitata henkilökunnalle tehtävän kyselytutkimuksen avulla. Pelkistämön vetäjänä olen innostunut ja jännittänytkin, mutta uskon että punaisen pallon mantra tulee toimimaan: Tämä museo vähentää stressiä.

Päivi Partanen
museotoimenjohtaja

Komentoi aihetta museon blogissa: <http://elavamuseo.blogspot.fi/>

Kirjoittajat:

- **Mona Taipale**, amanuessi
Etelä-Karjalan taidemuseo
PL 239, 53101 Lappeenranta
Puh. 040-563 7618
mona.taipale@lappeenranta.fi
- **Mirkka Kallio**, kuvataidesihtööri
Kotkan kulttuuriasiaikeskus
- **Anna-Kaarina Kippola**,
amanuessi
Kouvolaan taidemuseo Poikilo

- **Anna Kortelainen**,
Kirjailija
- **Eero Laajo**, museonjohtaja
Imatran taidemuseo
- **Sanna Ojanen**, vs. intendentti,
Poikilo-museot
- **Päivi Partanen**,
museotoimenjohtaja
Lappeenrannan museotoimi

- **Mikko Pirinen**, amanuessi
Etelä-Karjalan taidemuseo
- **Leena Rätty**, intendentti
Etelä-Karjalan taidemuseo
- **Annika Utriainen**,
tapahtumatuottaja,
Merikeskus Vellamo

Taitto:

Päivi Veijalainen /
Mainostoimisto Huhtikuu

ISSN 1459-1766

Kannen kuva:

Sirkka-Liisa Lonka,
Kuule tuulta, 1985.

Aimo Tukiaisen veistokset *Imatralla*

Tukinuittajat oli Enso-Gutzeit Oy:n tilaustyö. Luonnokset oli pyydetty Tainionkosken tehtaiden johtajan **Jalo Sihtolan** toivomuksesta sekä **Gunnar Finneltä** että **Aimo Tukiaiselta**. Molemmat ehdotukset toteutettiin. Finneltä tilattu *Eränkävijät* (1947) sijaitsee alkuperäisellä paikallaan, Stora Enson Metsäkonttorin pääoven vieressä Imatran Niskalammella.

Tukinuittajat päätyi aluksi Imatran alueella sijaitsevan Tainionkosken voimalaitoksen edustalle. Vuonna 1970 Enso-Gutzeit Oy lahjoitti veistoksen Imatran kaupungille kaupungintalon valmistumisen yhteydessä, jolloin veistos siirrettiin kaupungintalon edustalla olevalle kansalaistorille.

Tukinuittajien sijoittelu tuntuu nykyisin kummalliselta. Luontevammalta tuntuisi, että hahmot uittaisivat tukkia myötävirtaan, jolloin kasvot olisi suunnattu etelään. Tukinuittajien kaksi mieshahmoa katsovat kuitenkin pohjoiseen ja vastavirtaan he myös tukkia yrittävät uittaa. Ehkä syynä olisi se, että Imatran kulttuurikeskus (nykyinen Kulttuuritalo Virta) valmistui vasta 1986. Ehkä 70-luvun alussa oli luontevampaa, että veistoksen hahmot näyttäisivät kasvonsa kaupungintalon suuntaan eivätkä selkiänsä.

Professori **Olli Valkosen** mukaan punagraniitista tehty *Tukinuittajat* on Aimo Tukiaisen varhaiskauden pääteos, ”siinä tiivistyivät hänen taiteilijalaatunsa varhaiset tunnuksat, arvonta työn tekijöitä, yhteistyötä ja ammattitaitoa kohtaan”.

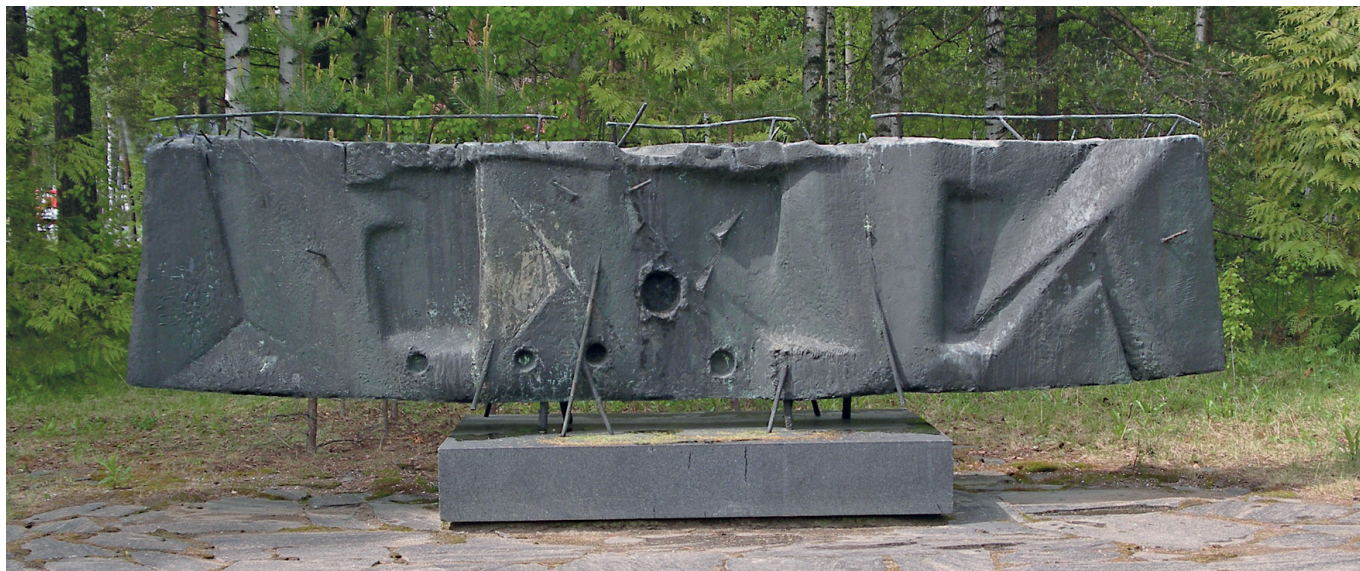
Tukinuittajien veistoksellisuus syntyy muotojen pelkistämisestä kubistiseen suuntaan. Veistoksen on sanottu kertovan metsäteollisuuden menestystarinaa ja hahmojen samanaikainen rytmi ilmentäisi yhteistyön merkitystä.

Varhaiskauden veistosten teemat näkyvät myös 1951 valmistuneessa Väinö Tanner -mitalissa. Takasivun symboliikka on ilmeinen, kukat ja mehiläiset sekä karttakuvana näytetty Suomi, joka on kokonaan mehiläiskennojen peittämä.

Aimo Tukiainen, *Tukinuittajat*, 1947, graniitti, kuva Eero Laajo

Aimo Tukiaisen (1917–1996) varhaiskauden pääteos Tukinuittajat (1947) ja tyylin vaihtumiseen liittyvä Vaiennut linnake (1963) ovat molemmat päätyneet Imatralle. Ilmaisukeinojen muuttuminen näkyy myös Tukiaisen mitaleissa.

Aimo Tukiainen, Vaiennut linnake, 1963, pronssi, kuva Eero Laajo

Vapaamuotoisuuden aika

Aimo Tukiainen työskenteli marsalkka Mannerheimin ratsastajapatsaan parissa 1950-luvulla. Patsas paljastettiin kesäkuussa 1960. Kuvataiteen tyyli-murros oli samaan aikaan todellisuutta. Vuoden 1958 Venetsian biennali teki uutta vapaamuotoista informalistiseksi kutsuttua tyyliä tunnetuksi.

Tukiainen teki jo 1959 vapaamuotoisen *Häkkyrä*-nimisen suihkukaivo-veistoksen Hämeenlinna. Ensimmäinen informalistinen monumentaaliveistos oli *Vaiennut linnake*, jonka luonnos valmistui kesällä 1960. Työ oli ehdotus Savonlinnan ja Säämingin sankaripatsaaksi.

Palkintolautakunnan taiteilijajäsenet asettivat Tukiaisen teoksen ensimmäiselle sijalle. Lautakunnan muut jäsenet puolsivat Johannes Haapasalon ehdotusta, jossa aiheena oli ihanteellisesti kuvattu kuoleva sotilas.

Vaiennut linnake pystytettiin lopulta Imatran Karhumäellä olevalle Tainionkosken hautausmaalle 1963. Päätöksen ennakkoluulottomasta hankinnasta teki kirkkoherra **Alpo Mustosen** perustama Imatran sankarivainajien muistomerkkisäätiö.

Vaienneen linnakkeen voi nähdä sekä realistisena että vapaamuotoisena. Sen voi nähdä 2. maailmansodan aikaisena tuhattuna kantalinnoitteena, esimerkiksi betonisena bunkkerina. Ammusten iskemät ovat kuin pieniä kraattereita ja betonin sisältä ovat raudoitukset vääntäytyneet näkyviin. Samanaikaisesti veistoksen voi nähdä voimakaseleisenä plastisena teoksena. Se tuo vaikuttavalla tavalla esiin pronssin materiaaluonteon ja uuden tyylin mahdollisuudet.

Aimo Tukiainen, Väinö Tanner -mitali, 1951, kuva Eero Laajo

Tukiainen ei ollut koskaan kiinnostunut täysin abstraktista ilmaisusta. Hänen teoksillaan oli aina yhteys ihmistä ympäröivään todellisuuteen. Lähtökohta löytyi usein luonnosta, josta havaitut muodot ja kuviot saattoivat jo sellaisinaan olla ei-esittäviä ja vapaamuotoisia.

Tyylin muuttuminen näkyi myös Tukiaisen mitalissa. *Valtionrautateiden mitalin* (1962) etusivun voi nähdä radanrakentajista muodostuneena veturin pyöränä. Yhdistelmä liittyy mitalin ympyrämuotoon ulkoreunaa myötäilevän tekstin välityksellä. Etusivun aiheeksi voi siten mieltää liikkeen ja eteenpäinmenon. Takasivulla on rata-kiskoista ja junakalustosta tehty tyyli-telty kokokuva.

Tukiaisen mitalien etusivuilla on useimmiten profilikuva aiheena olevasta henkilöstä. Takasivut koostuvat muutamasta harvasta tai yhdestä ainoasta peruselementistä, jotka toiston myötä lähenevät abstraktia sommitelmaa.

Aimo Tukiainen pystyi monumenttihankkeittensa takia keskittymään mitalitaiteeseen vasta 1960-luvulta alkaen. Uransa aikana hän teki noin sata mitalia.

Aimo Tukianen, Valtionrautatiet-mitali, 1962, kuva Eero Laajo

*Aimo Tukiaisen teoksilla
oli aina yhteys ihmistä
ympäröivään
todellisuuteen.*

Taiteilija Tiina Rajakallio

Korusta *koruun*

Imatran taidemuseossa avautuu 6.8.2015 kansainvälinen KORU5-korutaidenäyttely. Se on sarjassaan viides ja Imatran taidemuseolla kolmas KORU-triennaalin näyttelyistä. KORU on toiminut merkittävänä korutaiteen edistäjänä ja kasvanut pienimuotoisesta kesätaapahtumasta valtakunnalliseksi. Sen ohjelmaan kuuluu jurytetty näyttely, seminaari sekä työpajoja.

Gésine Hackenberg: Horn of Plenty,
kokoelmasta Daily Delicious, 2013
Kaulakoru sekä hedelmä- ja vihannesobjekteja.
Materiaaleina hopea, nahka ja kupari.
Kuva Stephanie Geerts

Tällä kertaa näyttely on kasvanut maan kattavaksi kierto-
näyttelyksi ja korutaiteen uusimpia ilmiöitä pääsee tarkastelemaan
Imatran taidemuseolla 6.8.–12.9.2015. Imatralta KORU5-näyttely
siirtyy Vaasan taidehalliin 3.10–29.11.2015 ja tämän jälkeen
näyttely nähdään Kuopion taidemuseossa vuonna 2016.

Anna Rikkinen: Pearl -riipus, 2012
ja Sweet nothing -muotokuva, 2013
Materiaaleina vapaasti puhallettu lasi,
hopea, tekstiili ja valokuvavedos.
Kuva Markus Henttonen

Vaikka KORU-nimeä kantava tapahtumasarja on syntynyt virallisesti vuonna 2003, sitä edelsivät pienimuotoisemmat Alchemy- ja Midsummer Workshop -tapahtumat. Kaikki alkoi Lappeenrannassa vuonna 1997, kun Etelä-Karjalan ammattikorkeakoulun muotoilun yliopettaja **Eija Mustonen** halusi tuoda suomalaista korua maailmalla näkyviin.

– Syntyi ajatus kutsua kansainvälisiä tyyppejä tänne työskentelemään yhdessä kanssamme ja sitä kautta tieto myös suomalaisesta koruosaamisesta leviäisi, kertoo Eija Mustonen, joka nykyään toimii kuvataiteen koulutuspäällikkönä Saimaan ammattikorkeakoulussa.

Alchemy-tapahtuma oli menestys ja kiinnostus oli suurta, osallistujia tuli aina Etelä-Afrikasta ja Malesiasta asti. Tiedotus tapahtui kirjepostina, elettiin vielä aikaa ennen internetin yleistymistä. Vuonna 2000 järjestettiin Midsummer-tapahtuma.

– Tapahtumien konsepti oli onnistunut. Eri puolilta maailmaa tuli osallistujia, jotka eivät olisi tulleet vain yhden asian takia. Työpajojen positiivisten tulosten seurauksena **Antonio Altarriba** kysyikin minulta, miksi emme samantien kasvattaisi tapahtuman kokoa ja tekisi siitä avointa kaikille korutaiteesta kiinnostuneille. Siitä se sitten lähti, jatkaa Eija Mustonen.

Alusta alkaen tapahtuman konsepti on ollut samanlainen. Se on sisältänyt työpajan, jossa korutaiteen alan ammattilaiset ovat päässeet kehittämään omia taitojaan ja vaihtamaan ajatuksia. Tämän lisäksi on järjestetty kaikille avoin seminaari, jossa on käsitelty esimerkiksi ihmiskehon ja esineen suhdetta, korutaidetta filosofisesta näkökulmasta sekä nykykaisten tekniikoiden ja taiteen tekemisen kohtaamista. Tapahtuma on huipestunut näyttelyyn.

KORU-näyttelyt ovat aina muodostuneet eri tavoin ollen välillä kutsunäyttelyitä tai rakentuen yhtenäisen teeman kautta. KORU5-näyttely on jurytetty näyttely, johon haki 363 taiteilijaa tai työryhmää 44 maasta ympäri maailman ja heidän joukostaan valittiin 51 esitystä 21 maasta. KORU5-näyttelyn jurynä toimi korutaiteilija **Helena Lehtinen**, taideteollisuuden asiantuntija **Katarina Siltavuori** ja taiteen tohtori, tutkija ja kuvataiteilija **Jyrki Siukonen**.

– Valintaprosessi oli erittäin haastava jurylle, koska hakemuksia, nimienomaan hyviä hakemuksia, oli niin paljon. Mutta jury kyllä toimi hyvin yhteen ja saimme valinnan aikaiseksi melko yksimielisesti. Näyttelyn hakehdot olivat avoimet, sillä ei ollut esimerkiksi yhteistä teemaa, eli saimme aika vapaat kädet siihen, mitä valitsimme. Haku tapahtui nimettömänä, jury ei siis tiennyt kenen työn valitsi. Pyrimme valitsemaan mahdollisimman monipuolisen kattauksen, joka edustaa korutaidetta sekä materiaalien että muotojen kautta laajasti; mitä korutaiteessa nykyään tapahtuu, kertoo korutaiteilija Helena Lehtinen, yksi kolmesta KORU5-näyttelyn juryn jäsenestä KORU5-näyttelyn valintaprosessista.

KORU5-tapahtuman järjestää Lappeenrannassa vuonna 2005 perustettu valtakunnallinen Korutaideyhdistys ry. Korutaideyhdistyksen yhtenä tavoitteena on tehdä korutaidetta tunnetuksi Suomessa ja ulkomailla. KORU5-tapahtuma tukee tätä tavoitetta erinomaisesti. Samalla tapahtuma juhlistaa yhdistyksen kymmenvuotista toimintaa.

KORU5-näyttelyssä esittäytyvät mm. chileiläinen WALKA-työryhmä, jonka teosten ja performanssien ydin kumpuaa chileiläisestä sarven työstön taideteollisuustraditiosta ja nykyaajan ympäristötietoudesta sekä belgialainen Hannah Joris, jonka työt käsittelevät uskonnollisten reliikkien tematiikkaa tässä päivässä. KORU5 on hieno tilaisuus päästä kohtaamaan korun uusimmat ilmiöt, aiheamaailma on laaja ja monisyinen kuten kaikilla taiteen aloilla.

– Siinä näkee korun laajan kirjon, sen puolen mitä ei kultasepäntaiteesta löydy. Voi kohdata elämyksiä, jotka koskettavat ketä tahansa, vastaa Eija Mustonen kysymykseen siitä, miksi KORU5-näyttely kannattaa tulla kokemaan Imatran taidemuseoon.

KORU5-näyttelyn taiteilijaluettelo

Ulla Ahola (Suomi), Ela Bauer (Alankomaat), Alexander Blank (Saksa), Iris Bodemer (Saksa), Monika Brugger (Ranska), Kim Buck (Tanska), Julie Connellan (Irlanti), Conversation Piece (Ruotsi), Jess Dare (Australia), Jantje Fleischhut (Alankomaat), Rebekah Frank (USA), Emi Fukuda (Saksa), Sara Gackowska (Puola), Géssine Hackenberg (Alankomaat), Margit Hart (Itävalta), Jing He (Kiina/Alankomaat), Daniela Hedman (Ruotsi), Hanna Hedman (Ruotsi), Hannah Joris (Belgia), Jiro Kamata (Saksa), Ulrike Kleine-Behnke (Saksa), Sirja Knaapi (Suomi), Mervi Kurvinen (Suomi), Lore Langedries (Belgia), Kristiina Laurits (Viro), Dongchun Lee (Etelä-Korea), Urmas Lüüs (Viro), Jorge Manilla

(Meksiko/Belgia), Amandine Meunier (Ranska), Olivia Monti (Italia/Espanja), Edgar Mosa (Portugal/USA), Pernille Mouritzen (Tanska), Gitte Nygaard (Alankomaat), Jiun You Ou (Taiwan), Martin Papcun (Saksa), Vincent Pontillo-Verrastro (USA), Anna Rikkinen (Suomi), Mette Saabye (Tanska), Bridgette Shepherd (Australia), Kristyna Spanihelova (Tšekki), Katrin Spranger (Saksa), Dimitar Stankov (Bulgaria/Belgia), Céline Sylvestre (Ranska), Nelli Tanner (Suomi), Birgit Thalau (Luxembourg), Terhi Tolvanen (Suomi/Ranska), Tanel Veenre (Viro), Maria Vuorinen (Suomi), Walka studio (Chile), Emelie Westerlund (Suomi/Britannia), Shu-Lin Wu (Taiwan)

AIKAISEMMAT KORU-NÄYTTELYT

• **KORU1, 2003, Lappeenranta**
Näyttely Etelä-Karjalan museossa, järjestäjänä Lappeenrannan kaupunki, yhteistyössä Etelä-Karjalan AMK ja Kaakkois-Suomen taidetoimikunta

• **KORU2, 2006, Lappeenranta**
Näyttely Etelä-Karjalan taidemuseossa, järjestäjänä Lappeenrannan kaupunki yhteistyössä Etelä-Karjalan AMK ja Kaakkois-Suomen taidetoimikunta

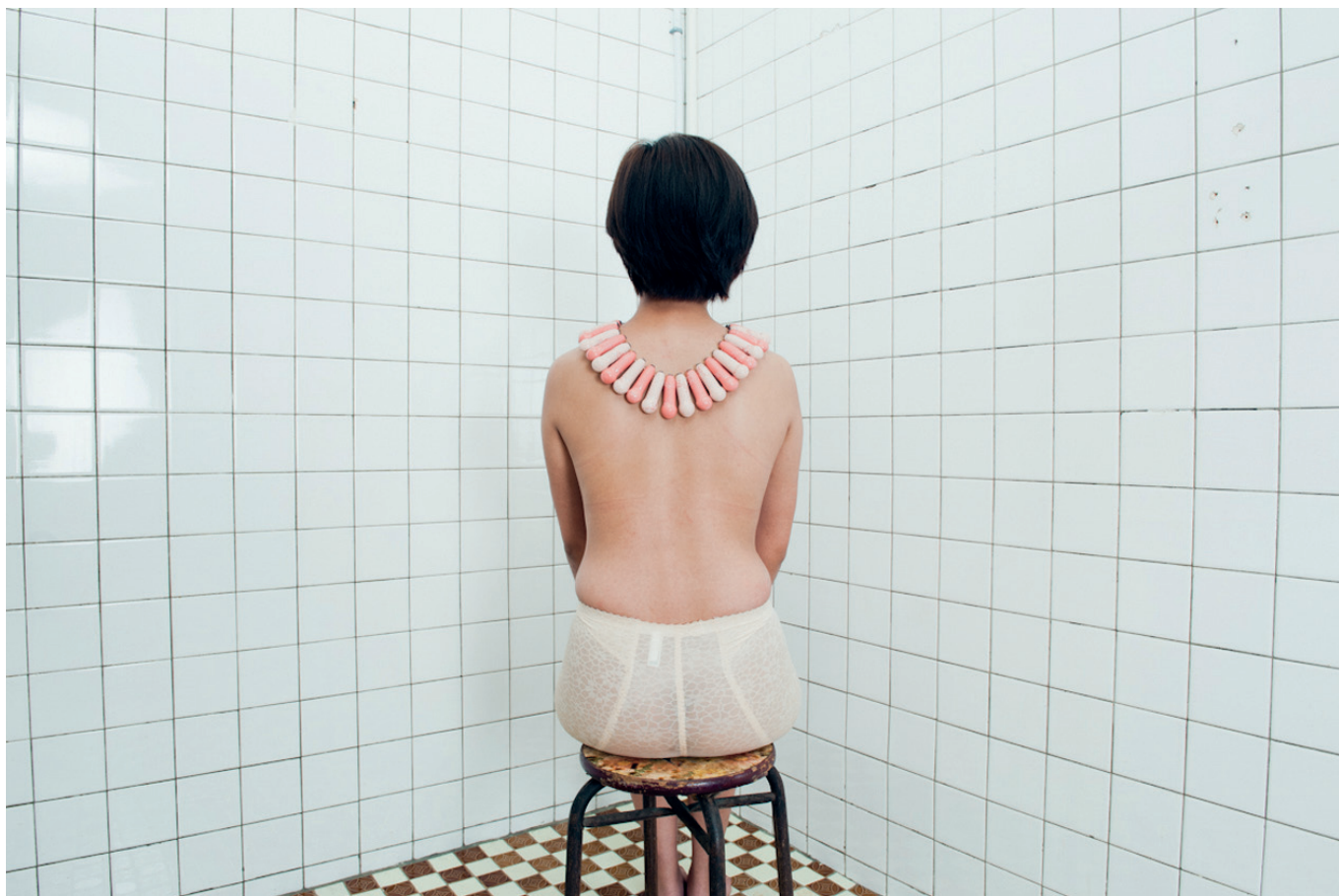
• **KORU3, 2009, Imatra**
Näyttely Imatran taidemuseossa, järjestäjänä Saimaan AMK yhteistyössä Imatran Taidemuseo ja Kaakkois-Suomen taidetoimikunta

• **KORU4, 2012, Imatra**
Näyttely Imatran taidemuseossa, järjestäjänä Saimaan AMK yhteistyössä Imatran taidemuseo

• **KORU5, 2015, Imatra**
Näyttely Imatran taidemuseossa, Vaasan taidehallissa sekä Kuopion taidemuseossa, järjestäjänä Korutaideyhdistys ry

Shu-Lin Wu: Kaulakoru GCC#2, 2014
Materiaaleina keramiikka, hopea, nylon.
Kuva Ro-Hsuan Chen

KORU on toiminut merkittävänä korutaiteen edistäjänä ja kasvanut pienimuotoisesta kesätapahtumasta valtakunnalliseksi näyttelyksi.

SILMÄNRUOKAA!

Ruoka-aihesta taidetta Kymenlaakson kansalaisopistojen lasten ja nuorten kuvataidekoululaisilta.

Ruoka on ihmisen elinehto. Ruoka liittyy kiinteästi jokaisen ihmisen arkeen ja juhlaan. Se liittyy yhteen paikallisen ja globaalin, se on terveyttä, moraalisia päätöksiä, ajankulua ja viihdettä.

Ruoka valloitti maalauskanan renessanssista lähtien. Se on kertonut varallisuudesta, toiminut hengellen ja maallisten asioiden symbolina ja ottanut kantaa. Taide heijastaa aina aikaansa ja kertoo vallitsevasta arvomaailmasta. Kuvataiteen kautta voikin tutkia, millaisia muutoksia mm. ruokakulttuurissa ja suhteessamme ruokaan on tapahtunut.

Silmänuokaa! -taidenäyttelyt ovat Haminan, Kotkan ja Kouvolan kaupungin kansalaisopistojen sekä Kymenlaakson opiston taiteen perusopetuksen kuvataide- ja käsityötaidekoulun 7–17-vuotiaiden maalaamia ja veistämiä. Lähes 700 opiskelijan monumetaalinen, eri materiaalein to-

teutettu *Hedelmätoritilateos* on mukana katseenvangitsijana kaikissa näyttelypaikoissa. Monenkirjavat esut, dekoratiiviset vihannesmaalaukset, värikkäät muffinssit ja yksityiskohtaiset säilykepurkit on valmistettu erilaisia materiaaleja rohkeasti yhdistellen. Mielikuvituksella ja materiaalin käytöllä ei ole rajoja.

Silmänuokaa! -taidekasvatusprojektin tarkoituksena on avata visuaalisten taiteiden taiteen perusopetuksen tilaa Kymenlaaksossa erilaisin työmuodoin ja yhteistoiminnan kautta. Näyttelyprojektin yhteistyökumppaneina toimivat Kymenlaakson Raha-asto ja Kymenlaakson lasten kulttuuriverkosto KOPPA. Projektiin sisältyvät toiminnallisen työskentelyn ja näyttelyiden lisäksi myös opetustoiminnan ja näyttelyiden esittelyjä sekä huhtikuussa järjestettävä taidekasvatukseen liittyvä luentotilaisuus.

SILMÄNRUOKAA!

- GALLERIA UUSIKUVA
5.2.–28.2.2015,
Satamakatu 9, Kotka
Avoinna: ti–la 11–17
- HAMINAN KIRJASTOGALLERIA
4.–28.3.2015
Rautatienkatu 8, Hamina
Avoinna: ma–pe 10–19, la 10–14
- KUUSANKOSKITALON GALLERIA
7.–29.4.2015
Kymenlaaksonkatu 1, Kuusankoski
Avoinna: ma–pe 11–19 ja la–su 12–18

MARKKU HIRVELÄ

Yökulkijoiden veistäjä

Yökulkijat kohtaavat, toinen on tulossa, toinen menossa.

Heidän varjonsa limittyvät katulampun alla.

Viikset värähtävät. Vihreä turkki ja lehmuksen lehdet

kahahtavat tuulella. Valo välähtää, hetki on mennyt.

Ohikulkija jää ihmettelemään näkikö todella ilveksiä,

noita hämärässä viihtyviä petoja, keskellä kaupunkia.

Rovaniemellä syntynyt, Lapissa lapsuutensa viettänyt Markku Hirvelä on kotkalaistunut kuvanveistäjä. Kun hän aiemmin teki veistoksia viivoista ja linjoista, hänen uusimmissa teoksissaan on usein figuuri maisemassa.

Hirvelän teosten aika ei kulje ainoastaan eteenpäin, vaan siinä on kerroksia: teoksissa on myös muotojen ja materiaalien kerroksellisuutta, valettua pronssia, alumiinia, terästä, keramiikkaa ja pensaskatajaa. Ne eivät näytä painavilta kappaleilta, vaan niissä on katsojalle vapaampia määrittelymahdollisuuksia suovia tyhjiä tiloja.

Palava pensas
keramiikka, puu, pronssi
2014

MARKKU HIRVELÄN VEISTOKSIA GALLERIA UUSIKUVASSA 7.5.–30.5.2015

Galleria Uusikuva, Satamakatu 9, Kotka | Avoinna ti-la kello 11–17

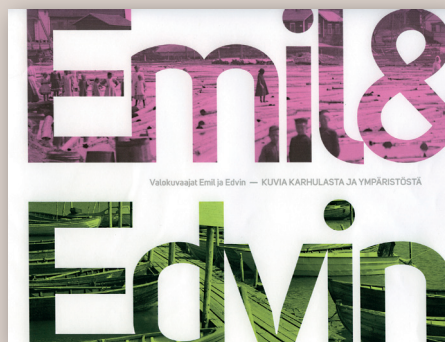
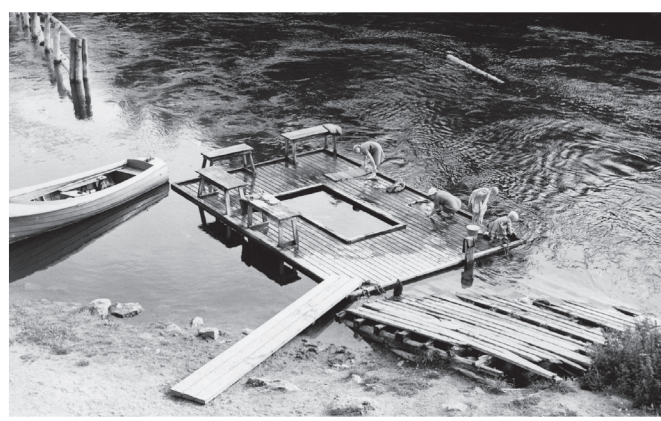
KATSE *Karhulan suuntaan!*

Varmasti moni suomalainen yhdistää Karhulan mielikuvis-
saan 1900-luvun puoliväliin.

Aikaan, jolloin mummo säilöi kesän satoa karhun kuvalla varustettuihin lasipurkkeihin ja jolloin linja-autonkuljettaja käytti vielä ryhdikästä koppelakkia. Karhula yhdistyy samalla väistämättä teollisiin mielikuviin: oli muutettu maalta kaupunkiin töihin. Tehtaan piippu kuului kaupunkimaiseman keskiöön ja uutuuttaan kiiltelevät liikerakennukset olivat linjakkuudessaan kuin uuden ajan airueita.

Kaikkea tätä – ja paljon muuta – on nähtävissä *Katse Karhulan suuntaan – valokuvia Karhulasta ja kauempaa-kin* -näyttelyssä, jonka Kymenlaakson museo kokoaa näyttelyyn Merikeskus Vellamoon 22.5.–27.9.2015. Näyttelystä hahmottuu Karhulan kasvu ja vakiintuminen, kun maisema ja rakennuskanta muuttuivat lähes täydellisesti 1900-luvun mittaan. Näyttelyn kymmenistä kuvista on tunnistettavissa paitsi tuttuja maisemia Karhulasta, myös tunnelmapaloja teollisen taajaman arjesta, jotka aiheina nousevat yhtä paikkakuntaa yleisemmälle tasolle.

Näyttelyn avautumisen yhteydessä julkaistaan kuvateos kahden Karhulaa kuviinsa tallentaneen valokuvaajan töistä: **Emil J. Suhonen** (1873–1962) ja **Edvin Joas** (1908–1997) olivat eri sukupolvien edustajia ja tulivat kuvillaan luoneeksi lähes vuosisadan kestäneen jatkumon asuinympäristönsä tallentajina. Osa teoksen 143 kuvasta nähdään myös näyttelyssä. Kaiken kaikkiaan näyttely ja julkaisu yhdessä tarjoavat herkkulaisen laajan näkökulman 1900-luvun Karhulaan.

Vieno Elomaa

Kuusankosken pariisitar

Tutustuin Vieno Elomaan teoksiin ensi kerran 2009 Kuusankoskitalon gallerian takahuoneen varastossa. Muistan elävästi ällistykseni, kun vedin varovasti esiin muiden taulujen välistä pölyisen *Öisen kaupungin*. Kuka oli tämä taiteilija, joka käsitteli näin loistavasti muutamaa sinistä sävyä, ja joka ilmiselvästi oli taidekoulutuksensa käynyt ja kubisminsa opetellut? Miten hänen maalauksensa olivat joutuneet tänne varaston pimentoihin, Pohjois-Kymen periferiaan, kun niiden oikea paikka olisi ollut valtion kokoelmat?

Ilmeni, että **Vieno Elomaa** oli paikallisesti tunnettu taiteilija, kuusaa-lainen, hyvinkin tuttu hahmo paikkakunnalla. Hänen maalauksiaan oli paikallisilla ihmisillä paljonkin. Mutta kokonaiskuvaa hänestä ei juuri ollut edes taideihmisillä. Häntä pidettiin lähinnä taideharrastajana. Eniten hänen maalauksiaan oli Kuusankosken kaupungin kokoelmissa. On ymmärrettävää, että Vieno Elomaa Kuusankoskella asuneena ja Kuusankosken taideseuran jäsenenä sai teoksiaan eniten esille ja julkiseen omistukseen juuri siellä, ja hänen tuotantonsa laajuuden ja laadun ymmärtämisen suhteen Kuusankosken työt antavat parhaan käsityksen hänen urastaan.

Inventoinnissa alkuperäisiltä sijoituspaikoiltaan löytyivät sitten hänen varhaiseen kauteensa kuuluva *Verkon paikkaajat* (1956) Voikkaan kirjastossa, samoin ilmeisesti Ranskassa maalattu *Purjeet levossa* (1961) nykyisessä Tekniikka- ja ympäristötalossa, kaunis öljymaalaukseen *Kevät Montparnassella* (1962) Koulurinteen koulussa, ja *Alastomat puut* (1962) Voikkaan koulun ruokalassa. Kokonaiskuva hänen taiteestaan alkoi hahmottua ja nälkä tietää hänestä lisää kasvoi...

Ilmeni, että Vieno kuului siihen suomalaiseseen taiteilijasukupolveen, joka lähti kohti Eurooppaa jo 1950-luvun alussa. Hän opiskeli Ranskassa ja maalasi suuren osan tauluistaan siellä ja Espanjassa. Asuttuaan ja toimittuaan Pariisissa parikymmentä vuotta

Vieno Elomaa, *Kevät Montparnassella*, 1962, öljy kankaalle. Kuva Pirkko Porkka

Vieno Elomaa palasi Suomeen 1969, Kuusankosken Voikkaalle. Hän toi mukanaan uudenlaisen grafiikantekniikan, jota oli Ranskassa opiskellut, Hayter-tekniikan. Grafiikan oppi-isän, **Stanley William Hayterin**, näyttelyn Vieno oli järjestänyt jo edellisenä vuonna Kuusaan Kotiseututalossa.

Elomaa oli ainoana suomalaisena perehtynyt Hayterin värigrafiikkaan, tekniikkaan, jossa värit levitetään yhdellä kertaa painolaattaan. Hän piti myös tästä kurssin Kouvolan taide-seurassa, ja tarvittava prssi lainattiin aluksi Kuusankosken taide-seuralta. Hayter-tekniikalla toteutetut väri-vodokset erottuvat voimakkailla väreillä ja erityisesti komplementtivärien rohkealla käytöllä. Vodokset saavat lasi-maalauksista tutun hehkun, kun värien alle jäänyt valkea paperi korostaa vaaleimpia kohtia.

Vieno Elomaa jäi eläessään tuntemattomaksi taidemaailmalle, kuten monet muutkin kymenlaaksolaiset naistaiteilijat tuohon aikaan. Paikkakuntalaisille hän oli tuttu ”pariisilais-tunut” Vieno. Vielä terveyskeskuksen vuodeosastollakin hän maalasi akva-relleja.

Taiteilijan kuoli huhtikuussa 1994 ja hänen kotitalonsa myytiin. Suurimman osan teoksista kerrottiin päätyneen kaatopaikalle. Ihan näin huolesti ei käynyt. Kun Kouvolan taide-museo Poikilo alkoi valmistella Vieno Elomaan näyttelyä ja julkaisi lehti-ilmoituksen maalausten löytämiseksi, yhteydenottoja suorastaan tulvi. Ilmeni, että taiteilijan teoksia oli runsaasti paikallisilla ihmisillä. Veljenpojan **Sakari Elomaan** hallussa olivat teosten lisäksi mm. arvokkaat Ranskan-kau-den luonnoskirjat ja kirjeenvaihto.

Helmikuussa 2015 avautuva, koko taidemuseon tilat käsittävä Vieno Elomaan näyttely antaa siis paljon uutta tietoa ja on kunnianosoitus yhdelle merkittäville, mutta aliarvostetulle suomalaiselle naistaiteilijalle.

Puolivillin PUUTARHAN LUMO

*"Puut elävät meitä kauemmin,
totesi rakastettu kirjailija Kirsi Kunnas
90-vuotishaastattelussa syksyllä 2014.*

*"Jos ne osaisivat kertoa, niin mitä
kaikkea me saisimme kuulla..."*

Poikilo-museoiden ensi kesän näyttely, Puolivilli Puutarha, pohtii luonnon ja ihmisen suhdetta niin taiteen kuin historiankin kautta. Kulttuurihistoriallisen ja taide-museon yhteistyönä toteutettava kokonaisuus on ainutlaatuinen ja kokeileva kesänäyttely. Se puhuttelee myös tavallista puutarhoista kiinnostunutta yleisöä, sillä näyttelyn osana pääsee kurkistamaan Kouvolan alueen eläviin puutarhoihin ja voi kuunnella puutarha-aiheisia luentoja.

Aivan uutta tietoa tuo näyttelyn kulttuurihistoriallinen osuus. Noin vuoden ajan on museossa selvitetty Kouvolan ja Kuusankosken alueiden puutarhakulttuuria, jopa vanhojen omenapuulajikkeiden jäljille on päästy – eipä varmaan monikaan tiedä että Kouvola on kehitetty omia omenajäruusulajikkeita!

Ensimmäistä kertaa on selvitetty myös alueen 1700-1800-luvun loppupuolen kartanoiden puutarhureitten toimintaa ja roolia. Kuusankosken ja Myllykosken alueitten tehdaspuutarhat ovat myös kokonaan uusi tutkimuskohde. Maanmittauslaitokselta on löydetty 1870-luvulta peräisin oleva venäläinen topografikartta nykyisen kaupungin alueelta joka saadaan esille näyttelyyn.

Näyttelyn taideosuus painottuu luonnon ja ihmisen suhteeseen. Eedenin puutarha, Salainen puutarha, Paratiisin puutarha – kaikki ne viittaavat ihmisen pyrkimykseen palata harmoniaan ja

luontoon, mutta samalla hallita ja kurinalaistaa sitä. Biotaide on mukana ensi kertaa omana kokonaisuutenaan, lisäksi näemme installaatioita, valokuvia, videoita ja maalauksia.

Taiteilijoista kouvolaalainen Irmeli Tarmo vannoo biotaiteen nimeen. Hän rakentaa oman biotaidetta pohtivan osuutensa valokuvien ja installaation keinoin taidemuseon yläkerrassa. Lisäksi hän avaa taiteilijakotinsa puutarhan yleisölle niin että aihe jatkaa elämäänsä dialogina yleisön kanssa.

Biotaiteen osuus ulottuu museon ulkotilaan, jossa katsoja pääsee tutustumaan Ulla Taipaleen ja Christina Stadlbauerin Melliferopolis – Bees in Urban Environments -hankkeeseen. Kokonaisuus muodostuu kolmesta erillisestä osasta, jotka sijoittuvat museon sisälle ja ulkotilaan. Sitä on aiemmin esitelly muun muassa Helsingin Kaisaniemen puutarhassa. Kesän ajan yleisö voi vapaasti seurata

Merja Heino,
yksityiskohta
videoteoksesta

Hexa-Hive Village Otaniemen kampuksella Espoossa 2013.
Kuva Till Bovermann

Hexa-Hive mehiläispesän elämää Kouvola-talon puistossa. Näyttelyyn tulevaan kokonaisuuteen kuuluvat lisäksi Poikilo-galleriassa esillä olevat Stadlbauerin mehiläisvahalevyistä koottu installaatio sekä **Ruth Jarmanin** ja **Joe Gerhardtin** videoteos *Heliocentric*.

Museon sisätiloissa yläkerrassa esillä on kunnianosoitus taiteilijajeni-ori **Anja Tähtisel**le: hän tuo esille maalauksia, jotka kertovat hänen omasta turvapaikastaan ateljeekodissa villin puutarhan keskellä ja lapsuuden metsäpuutarhasta Kymijoen varrella.

Yläkerran Kino Poikilossa esittyy **Merja Heinon** uusi videoteos, joka etsii paratiisillista puutarhaa, ihmisen syvää unelmaa paluusta Paratiisiin. Teos on valokuvista animoitu videoteos, jonka visuaalisena ideana on barokillinen runsaus ja paratiisillinen rehevyys.

Alakerran ison luonnonteoksen taiteilija on **Kaisa Salmi**, joka on tunnettu kasvi-installatioistaan, kuten Oulun kävelykadun täyttäneestä ruusuinstallaatiosta ja Eduskuntatalon portailla kukkivista gerberoista sekä

Lahden taidemuseolle toteutetusta yhteisöllisestä teoksestaan Fellmanin pelto. Kyseessä on nytkin yhteisöllinen taideteos – näyttelyä varten kasvatetaan siemenistä asti kasvit, jotka sijoitetaan vaikuttavaan pääsalin näyttelytilaan yleisön hoidettaviksi. Yleisön aktiivisuudesta riippuu miten kasvit voivat!

Näyttelyn oheistapahtumana on seminaari, jossa luennoitsijoina ovat puutarhahistorian, maataiteen, biotaitteen ja kaupunkiviljelyn asiantuntijat. He ovat myös näyttelyjulkaisun *Puolivilli puutarha* kirjoittajina.

Myllykosken tehtaan puutarhan omenasatoa vuonna 1953. Kuva UPM Keskusarkisto

PUOLIVILLI PUUTARHA Esillä Poikilo-museossa ja ympäristössä 7.5–6.9.2015

ESITELMÄPÄIVÄT

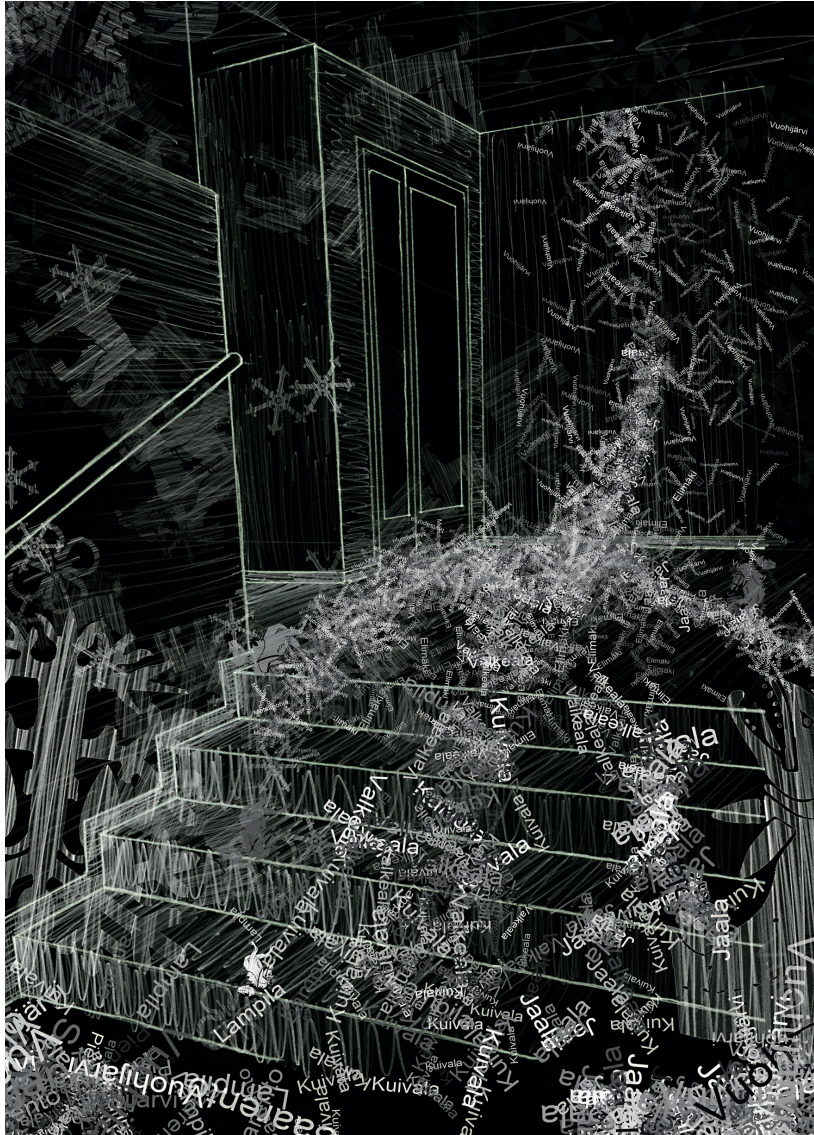
tiistaisin klo 18, Kouvola-talo, Honka-sali
(muutokset mahdollisia!)

- **Ti 12.5. Hanna Johansson**, FT, taidehistorian dosentti, Helsingin yliopisto: Maisema nykytaiteessa
- **Ti 19.5. Kari Immonen**, evp. kulttuurihistorian professori, Turun yliopisto: Käyttäjien tehtaanpuistot
- **Ti 26.5. Peter Tigerstedt**, emeritusprofessori: Arboretum Mustilan historiaa – sen vaikutukset Suomen viherrakentamiseen
- **Ti 18.8. Julia Donner**, FM: Aino Sibeliuksen puutarhassa
- **Ti 25.8. Heikki Laaksonen**, Kotkan kaupunginpuutarhuri, puutarhaneuvos: Miten aikaansaadaan puutarha-kaupunki?
- **Ti 1.9. Salla Kuuluvainen**, kirjailija ja yhteisöpedagogi: Syötävä kaupunki – kaupunkiviljelyn monet mahdollisuudet

Sundance Palimpsest, Christina Stadlbauerin installaatio Helsingin Yliopiston Kaisaniemen kasvitieteellisessä puutarhassa elokuussa 2014. Kuva Ulla Taipale

CHARLES SANDISONIN *Joki* johdattaa museoon

*Kouvolassa taidemuseo
ja kulttuurihistoriallinen
museo löytyvät pian
samasta osoitteesta,
kun kaupunginmuseo
saa omat tilat
Kouvola-talosta.*

tuksena on varastaa näyttelyvieraan huomio ja johdattaa kävijä kohti uutta museotilaa.

Oven suussa katsoja näkee kuinka ylös näyttelytilaan johtavat raput kylpevät sanojen, kuvien ja symbolien virrassa. Teoksen sanasto on koottu Kymijoen varren kylien, taajamien, vesistöjen ja ihmisten nimistä. Symboleita on poimittu alueen vanhoista vaakunoista ja ne viittaavat paikallishistoriaan ja -identiteettiin.

Teos vihjailee museon tietoa ja elämyksiä tarjoavasta luonteesta. Astuessaan sisään näyttelyvieras astuu samalla myös teokseen ja ikään kuin kahlaa ympäröivän informaation keskellä. Poistuessaan museosta kävijä kulkee myötävirtaan kantaen mukanaan vierailun tuottamia uusia kokemuksia ja tietoa.

Sanat ovat olleet keskeisessä osassa Sandisonin tuotannossa siitä lähtien, kun hän opiskellessaan maalaustaidetta Glasgow School of Art -taidekoulussa oivalsi taideteoksen kielellisen yhteyden todellisuuteen. Sandison vaihtoi pensselin tietokoneeseen ja alkoi hyödyntää jo varhaisnuoruudessaan oppimaansa koodaustaitoa taiteen tekemiseen. Koodi on kaikkien Sandisonin teosten lähtökohta. Koodamalla luodaan tietokoneohjelma, joka ohjaa liikettä ja muotoja. Pikseli puolestaan on näkyvän teoksen pienin yksikkö, joka yhdessä muiden pikseleiden kanssa muodostaa sanoja, jotka taas yhdessä luovat merkityksiä liikkueessa kolmiulotteisen tilan seinillä. Sanat muodostavat kuvia, graafisia kokonaisuuksia, valo-ornamenttiikkaa, joita voi katsoa myös ilman tulkin-taa.

Sandison on asunut ja työskennellyt Suomessa 1990-luvun loppupuolelta lähtien. Hänen teoksiaan on ollut esillä eri puolilla maailmaa ja niitä on lukuisissa merkittävässä kokoelmissa. Vuonna 2010 Sandisonille myönnettiin Ars Fennica -palkinto.

Lisää tietoa taiteilijasta ja hänen tuotannostaan videoklippeineen löytyy osoitteesta: <http://www.sandison.fi/>

Remontti alkoi lokakuussa 2014 ja näyttelytilan odotetaan valmistuvan syksyllä 2015. Uuden näyttelytilan sisäänkäyntiin haluttiin Kymijoki-aiheinen valoteos, joka ohjaa näyttelyvieraan kulkua elämyksellisesti. Taideteoksen hankkimiseksi järjestettiin kutsukilpailu, jonka voitti skotlantilais-syntyinen Charles Sandison ehdotuksellaan *Joki*.

Charles Sandisonin tietokonegeneroitu mediainstallaatio *Joki* tulee virtaamaan pitkin sisäänkäynnin portaita ja sei-niä valuen suljetun oven alta kohti aulaa. Tarkoi-

VIISI HUONETTA

Maija Helasvuo, Helinä Hukkataival, Johanna Ilvessalo,
Anni Rapinoja, Anne Tompuri ja Annu Vertanen

Etelä-Karjalan taidemuseossa 17.1.2015 – 8.3.2015

Talvella 2015 Etelä-Karjalan taidemuseo esittelee Viisi huonetta -näyttelyssä kuuden taiteilijan monimuotoista taidetta. Taiteilijoita yhdistää paitsi monivuotinen yhteistyö, myös ennakkoluuloton ja totutusta poikkeava materiaalien ja ilmaisukeinojen käyttö. Teosten teemat liikkuvat arkisista askareista pyhyyteen, ruumiillisuudesta pelkoihin, inhimillisistä tunteista kuolemaan ja jälleensyntymään. Monet teoksista käsittelevät myös puhtaasti visuaalisia ilmiöitä kuten heijastumia, värejä, liikettä, valoja ja varjoja. Olipa kyse maalauksesta, veistoksesta, performanssista, videokuvasta, puupiirroksista tai luonnosta löytyneistä materiaaleista kootusta installaatiosta, kaikkien näyttelyn taiteilijoiden taide muokkaa voimakkaasti myös ympäröivää tilaa ja sitä kautta tapoja, joilla tunnemme ja koemme teokset tässä tilassa.

Näyttely on syntynyt taiteilijoiden pitkän yhteistyön tuloksena. Vuonna 2007 **Viisi huonetta** -niminen näyttely esitteli Helsingin Taidehallissa viiden erilaisen ja eri-ikäisen naistaiteilijan teoksia. Näyttelyn myötä muodostui Viisi huonetta -ryhmä, joka kokoontuu jälleen yhteen. Ryhmän koko on kuitenkin kasvanut kuuteen taiteilijaan, kun joukkoon on liittynyt kuvanveistäjä ja ympäristötaiteilija **Anni Rapinoja** (Hailuoto). Muut näyttelyssä mukana olevat taiteilijat ovat kuvanveistäjä **Maija Helasvuo** (Hyvinkää), performanssi- ja videotaiteilija **Helinä Hukkataival** (Tampere), kuvanveistäjä ja kuvataiteilija **Johanna Ilvessalo** (Helsinki), taidemaalari **Anne Tompuri** (Lappeenranta) ja taidemaalari-graafikko **Annu Vertanen** (Imatra).

Anne Tompuri, Tiheän pimeän läpi, 2013, guassi ja pigmentti kankaalle. Kuva Tommi Kähärä

Maija Helasvuo, Kimppu (sarjasta Muuttuvat kukat), 2012, pihlaja, haapa, leppä, vaahtera, mänty. Kuva Ahti Kaukonen

Annu Vertanen, Transition, 2012, puupiirros. Kuva Jussi Tiainen

Johanna Ilvessalo, Pissaroiden keskellä (yksityiskohta), 2012. Kuva Jussi Tiainen

Anni Rapinoja, Luonnonvalot -sarja (yksityiskohta), 2014. Kuva A. Rapinoja

Helinä Hukkataival, Ei milloinkaan laiskana, 2014, performanssi-interventio. Kuva Merja Tánhua

AVOJALAIN

– 10 elämää Karjalan Kannaksella

Näyttely Etelä-Karjalan museossa ja taidemuseossa 26.4.2015–10.1.2016

Lappeenrannan Linnoituksen museoissa astutaan Karjalan kannakselle keväällä 2015. Avojaloin -näyttely jakautuu sekä Etelä-Karjalan museoon että Etelä-Karjalan taidemuseoon. Näyttelyyn liittyy erilaista ohjelmaa teemamatkasta luentoihin ja kuraattorin kierrokseen sekä työpajoista työnäytöksiin. Näyttelyn rinnalle toteutetaan verkkonäyttely, joka johdattaa syvemmälle näyttelystä tuttuihin teemoihin.

Näyttelyn käsikirjoittaja Anna Kortelainen:

Lammastytöllä on paljaat jalat. Jalkapohjiensa läpi hän tuntee kotikontunsa, Viipurinlahden rannikon Säkkijärven raitit, mutta myös työpaikkansa, Niemenlautan kartanon hiekkapihat ja auringon paistamat kalliot. Lammastytön nimi on Hilma Ylä-Outinen. Hän oli kesätyössä Niemenlautassa, ei suinkaan lammaspaimenena, vaan lapsenlikkana. Kesällä 1913 Hilma huolehti taiteilija Hugo Simbergin esikoispojasta Tomista, joka oli vasta alle kaksivuotias. Kaksitoistavuotiaalla Hilmalla oli vastuunalainen työ: saaristossa pikkulapsia pitää vahtia tarkasti, sillä meri on vastassa joka puolella.

Hilma on yksi Avojaloin – 10 elämää Karjalan Kannaksella -näyttelyn päähenkilöistä. Miten Hilmalle elämässä kävi? Avojaloin-näyttely kertoo senkin. Näyttelyn kaikki henkilöt ovat todellisia. Muutama ihan tuttu nimi esitetään uudessa yhteydessä ja kaikki loput, uudet tuttavuudet, saavat ensi kertaa kertoa elämäntarinansa. He ovat eri-ikäisiä naisia ja miehiä, eri puolilta Kannasta, eri yhteiskuntaluokista, erilaisista miljöistä. Heidän tarinansa kerrotaan taideteoksin, esinein, valokuvin, äänin ja sanoin. Näyttelyarkkitehtuuri ja näyttelyn rakenne johdattavat kävijän lähelle henkilöitä ja tarjoavat myös tilaisuuden katella elävää kuvaa Kannakselta. Meidän näyttelyntekijöidenkin hämmästykseksi päähenkilöiden tiet risteävät yllättävillä tavoilla. Syntyy reittejä ihmisten, heidän elinkeinonsa ja kotitaloidensa välille. Näyttelyjulkaisun avulla kävijä saa tarinat mukaansa ja lisäksi vielä kymmenen muuta tositarinaa Kannakselta.

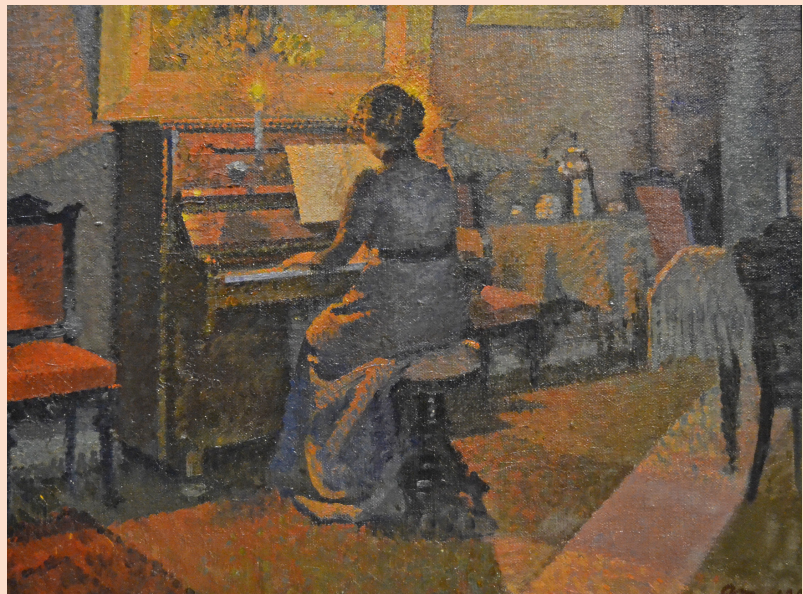
Hugo Simberg, Lammastyttö, 1913, öljy kankaalle. Tampereen Taideyhdistys ry:n kokoelma.
Kuva Museokuva

*Avojaloin-
näyttely on
uudenlainen tapa
katsella 1900-
luvun alkupuolen
Kannasta.*

Kannasta hellästi rakastanut Uudenkirkon kesäasukas, runoilija-taiteilija Jelena Guro kirjoitti 1910-luvulla, että runoilijan tulee aina vaeltaa paljain jaloin. Hänen tulee aistia yhtä lailla lämmin santa kuin pisteliäät männynneulasetkin. Avojaloin on uudenlainen tapa katsella 1900-luvun alkupuolen Kannasta. Avoimin mielin, herkästi, ennakkoluulottomasti. Kymmenen ihmistä tuo kukin oman näkökulmansa Kannakseen, joka on osa kaikkien suomalaisten historiaa, ei vain niiden, joiden sukutaustasta löytyy kannakselaisia. Suuret ja pienet virrat saattavat ihmisiä yhteen, Suomen historian käänneet, työ, menetykset, rakkaus. Suurmiesten ja sotien takaa löytyy moninainen Kannas arkinen, traaginen, toimielias, tunteikas, karu, jännittävä.

Janne Muusari, Satamasta, EKT.M.

Ali Munsterhjelm, Pianoa soittava nainen, 1924, EKT.M.

Matti Taskinen, Vanha puu Torkkelin puistossa, 1963, EKT.M.

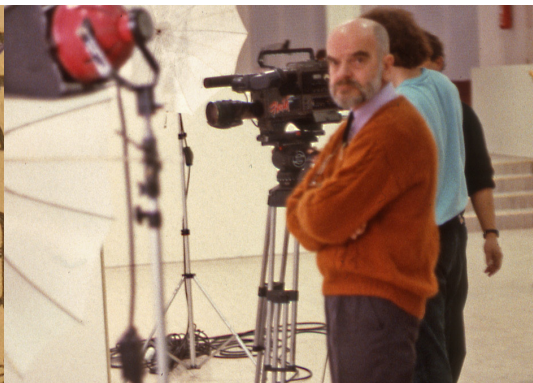
Victor Svaetichin, Terijoelta, 1926, EKT.M.

Fragmentaarista kollaasia

Etelä-Karjalan taidemuseo 50 vuotta

Lappeenrannan taidemuseon avajaisia vietettiin 16.10.1965 Lappeenrannan linnoituksessa. Ensimmäinen näyttely oli ”Suomalaista maalaus-taidetta kahdelta vuosi-sadal-ta” Ateneumin kokoelmista. Seuraavana näyttelynä avautui Unto Pusan yksityisnäyttely, josta ostettiin Kolme sulotarta 2000 markalla. Tämä teos on ollut taidemuseon logon lähtökohtana.

532
NÄYTTELYÄ!

Yleisöennätys
yli 30 000 kävijää
Ilja Repinin
näyttelyssä
kesällä 2006.

Pienestä kasvuun 1960–1970-luvuilla. Omaa maakunnallista identiteettiä luotiin sodan jälkeen Viipurin jäätyä rajan taakse.

Soile Rinno, museonjohtaja:

Taidemuseotoimi tarvitsee paremmat toimintaedellytykset

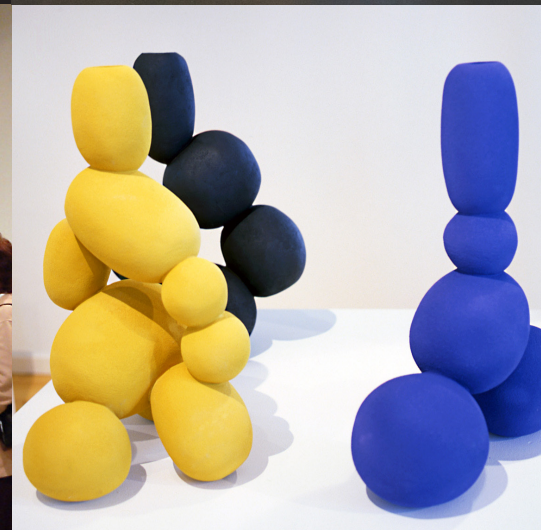
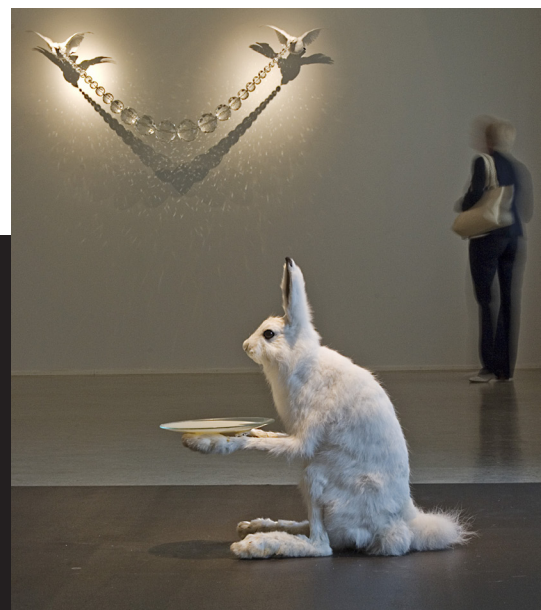
Lappeenrannan taidemuseolla menee hyvin, vaikka ahtaat tilat ja työvoiman puute asettavatkin omat rajoituksensa.
—En ole niin kovin tarkoin seurannut yleisö määrän kehitystä, se on kuitenkin toissijaisempi asia, tavoitteemme ovat enemmän laadun suunnalla, sanoo museonjohtaja Soile Rinno. — Pyrimme nostamaan mahdollisuuksien mukaan taidetoiminnan tasoa saamalla kun kiinnitämme huomiota monipuolisuuteen. Toivomme, että yleisöllä on luottamusta siihen, että museon näyttelyt ovat korkeatasoisia.

Taide-elämä alkaa vilkastua alueella. Suomen akatemian kiertonäyttelyitä, Düreriä, Karjalan kuvia taiteessa, aluenäyttelyitä jne.

Omat toimitilat saatiin 1790-luvun miehistökasarmeihin vuosina 1984 ja 1989. Aluetaidenimitys tuli 1986 - 3 vakituista ammattilaista. Etelä-Karjala ja Kymenlääni alueena ovat edelleen vahvasti esillä niin kokoelmissa kuin näyttelyissä. Taiteilijadokumentteja on tehty mm. Esko Tirrosta.

Lisää kokoelmista ja taidemuseosta:

- <http://www.datamylly.fi/lprlehti/elokuu2014/>
Lappeenrannan asukaslehti elokuu 2014
- <http://www.lappeenranta.fi/loader.aspx?id=4b0905fc-0bf5-4274-bf3b-ad464f52af5c>
Taidemuseo 40-vuotta

Kulissien takaa

Tapahtumatuottaja Annika Utriainen Vellamosta

? Kuka olet ja miten olet päätnyt nykyiseen työtehtävääsi Merikeskus Vellamossa?

– Olen Merikeskus Vellamon tapahtumatuottaja ja vellamolainen olen ollut jo kohta seitsemän vuoden ajan. Olen työskennellyt koko tuon ajan asiakaspalvelun ja markkinoinnin parissa. On ollut todella kiinnostavaa olla mukana tällaisessa uudessa museohankkeessa.

? Mistä työpäiväsi koostuu?

– Työpäiväni koostuu hyvin monenlaisten tapahtumien suunnittelusta ja toimeenpanosta sekä opastamisesta. Teen paljon yhteistyötä eri alojen ammattilaisten kanssa niin museokentän sisäpuolella kuin sen ulkopuolellakin. Katselen museoiden palveluita kehittämisen näkökulmasta.

? Miten paljon olet tekemisissä kuvataiteen kanssa työsi puitteissa?

– Merikeskus Vellamossa on paljon vaihtuvia näyttelyitä, joissa esitellään myös kuvataidetta. Näkökulmani taiteeseen on kulttuurihistoriallisen museon – ja kulttuurihistorioitsijan.

? Mikä työssäsi on parasta/mukavinta?

– Ihmiset historian äärellä – asiakkaat, yhteistyökumppanit ja työkaverit.

? Kerro asiakaskohtamisesta, joka on jäänyt mieleen

– Tilanteet, joissa huomaa museokäynnin antaneen asiakkaalle tauon arkeen, iloa ja ehkä lohtuakin elämän hankalissa käänteissä, ovat hyvin pal-kitsevia.

? Millaisia haasteita työssäsi on?

– Museoissakin eletään monenlaisten paineiden alla tällaisena taloudellisesti tiukkana aikana. Museoiden toiminnan tavoitteet ovat paitsi nykyajassa myös tulevien sukupolvien palvelemisessa. Siitä syntyy haasteellisia valintatilanteita, kun resurssit ovat aina vain niukkenemaan päin.

? Mitä tapahtuu museon kulisseissa?

– Museon kulisseissa työskentelee paljon eri alojen ammattilaisia kiehtovien esineiden parissa. Ja museo-esi-neiden kautta kulssit ovat siis tarinoiden ja menneiden ihmiskohtaloiden aarreaittoja.

Kaksi vilkasta poikalasta pitää Annikan vauhdissa työn ulkopuolella.

KAAKKURILINKIT

Kouvola:

- www.poikilo.fi
- www.facebook.com/pages/Poikilo-The-Kouvola-Art-Museum/183369735034429 (?)
- www.seinatonmuseumo.fi/kouvola
- www.museoaarteita.blogspot.fi

Lappeenranta:

- www.lappeenranta.fi/museo
- www.facebook.com/lappeenrannanmuseumo
- www.seinatonmuseumo.fi/lappeenranta
- www.issuu.com/lappeenrannanmuseumo
- www.elavamuseumo.blogspot.com
- www.etelakarjalanmuseumo.fi
- www.linnoituksenpuodit.fi

Kotka:

- <http://www.merikeskusvellamo.fi/>
- http://www.kotka.fi/galleria_uusikuva
- <https://www.facebook.com/Galleria.Uusikuva>

Imatra:

- www.imatra.fi